

Käsikirjoittaja, näyttelijäohjaaja, juontaja, koomikko, Niina Lahtinen. Tervetuloa.

Kiitos. Tämä on meidän, minun pitää sullekin kertoa ja sitten kuuntelijoille ja katseille varsinkin.

Me ollaan väistötiloissa. Tämä on ihan kauhean. Me laitettiin tuohon Suomessa standard-loopin seies näy kuvissa.

Tämä oli kerruttunut, me laitettiin se tuohon.

Se upee.

Joo, siellä on remontti siellä meidän studiossa, missä me normaalisti ollaan, niin ei siellä pystynyt ole.

Sen takia tämä näyttää näin, jotenkin kurjalta tämä tilaa.

Joo, no muuten mä oon tottunut kaikennäköisiä tilaa.

Mutta siis tämä ei ole siis suovarten, niin kuin kurja mäköri.

Erityisesti lupustettu.

Ei.

Voisin kotona tunnella.

Jostain syystä, kun mä laitoin kalenteriin sinne konokkokousuone, missä me normaalisesti näin studion kalenteriin, että podcast Niina Lahtisen kanssa niin yhtäkkiä tilameni remontti.

Joo.

Siinä on semmonen mahdollisuus.

Mitä kuuluu?

Kiitos. Ihan hyvä. Ihan hyvä. Meillä oli tuossa aika semmonen intensiivinen komediaprokki.

Me tehtiin tuonne Suomen komediatetressin viimeinen illuusio.

Tehtiin, puristettiin tyyliin kahdessa viikossa.

Niin se oli aika semmonen hektinen, niin mulla on vieläkin semmonen post-traumaattinen stresserehtio kehossa.

Okei.

Mä oon vieläkin semmonen käyn kierroksilla ja laillaan.

Se olisi ensiltä oli nyt.

Ensiltä oli lauantain.

Joo, joo.

Mitä sä teitsin?

Mä oon jo ohjaa ja käsikirjoittain.

Niin, niin. Nyt sä voit vaan sitten rentoutua.

Joo, mä oon nyt harkinnut.

Nyt mä voisin pitkään kaan tehdä vaan esiintyjä näyttäjentöitä.

Mä oon vastuun stressaamaan mua.

Mä oon kiinnittänyt siihen huomiota muutenkin.

Mä olin tuossa putouksissa tänä kevään.

Mä oonhan ollut semmoinen ohjaa ja käsikirjoittaja.

Nyt kun mä olin siinä juontajana, niin tää oli niin paljon vähemmän stressaavaa.

Mä olin aivan fiilareisella.

Mitä mä teen sellaisia stressaavia töitä?

Kannan siitä vastuusta stressi.

No totta kai.

Sihän on se vastuussa olo takaisin stressaavaa.

Niin sit mä oon miettinyt, että miksi mä vapaaehtoisesti haluun stressiä?
Jos vaan teki sellaisia töitä, mitkä olis vaan...
Että et sä tykkuu toinen kantaa vastuun.
Nyt kun tuossa putouksessa, kun sinulle antti tuomasi hirki,
niin tavallaan voi vaan suoltaa kaikkia ideoita ja muuta.
Sitten se on ihan sama, että onko ne hyvin vai huonoidet,
koska mun ei tarvitse kantaa sitä vastuuta siitä.
Ei nii.
Sitten jos on huonoinen juttu, niin se on se ohjaajasta.
Se on se.
Minkäs teet?
Mä olen erottunut vaikka mitä hyvää, mutta ei se vaan toimi.
Ei se toimi.
No mut hyvää.
Puhutaan näistä kaikista monesta, mitä sä olet tehnyt mun.
Mutta mun täytyy kertoa.
Kyllä mä sen silti kerron, koska mä soitin sinulle.
Kerroin sinulle.
Minun on pakko kertoa, kun mä sain sun numeron.
Yhtensä tutulta me annalta, että soitat sovit tän podcastin.
Ja sitten sä et vastannut ja soitit mulle takaisia.
Sitten mä jotenkin ajattelin, että nyt hän se vastasi.
Sitten sä puhuit jostain syystä englantia-intialaisella aksentulla.
Ja mä olin jotenkin se, että tää on nyt joku Niinan vitsiä.
Mä rupeisin, totta kai heti niin kuin tosi herällä olevana.
Ihmisenä rupeisi vastamaan.
I do you speak like an idiot.
Ja pitkää.
Sitten se naurahti vähän se tyyppiöstä.
Mä taitoin, että eihän tää on Niinan lahti,
mutta jos mä puhun, tää on ihan joku random tyyppi,
joka todennäköisesti on Indiasta.
Ei.
Joo.
Mä en tiedä minkä takia mun tuli mietin, että tää on sitä Niinan huumoron.
Se voi hyvin olla, koska mä olen tehnyt aika paljon kaikkea,
joka ei välttämättä ole enää ihan ok.
Mä vieläkin mun täytyy aina olla sillä,
ja mä olen vähän katselleen ympärillisellä, että sanokaa,
vaan jos tää ei ole ok, niin sitten ei tehä tätä.
Joo, kun tuli mietin jutku vähän,
kun tuossa viesteittiin, kun säit tulos tänne näin,
niin mulla lukee, että Niinan lahtinen oikea.
Mutta se kuitenkin säilyti sen edelliseen.

Totta kai no säilyti.
Ties, vaikka me ei tule eiku keskustella.
Mulla lukee siin Niinan lahtinen inti.
Joo, pahotavaa homma.
Joo, hyvä.
Miten nyt, saat nyt ollut,
me oon nähnyt kova viikon illassa,
millä sitä on ollut teidän poliittista huumoria?
Se on semmoisia innoissani siitä.
Me just teille niilläla viimeksi jukkaliinstruiminkaan
soittelin ja keskusteli siitä,
ja vähän pohdiskeltiin sitä,
että miten sitä noiden voisi vielä,
miten haluaisi kehittää,
että mä liitinkin sillä, että mä haluaisin,
että mä haluaisin antaa itselle semmoisia haasteita,
että siellä ei olisi yhtään tavallaan vitsiä,
missä ei olisi jotain poliittista havaintoa.
Joo.
Se on haasteellista, mutta mä haluaisin,
se olisi mun ideaalimaailma, se olisi siitä,
että kaikki panelistit siellä pystyisi,
kaikki vitsit olisivat myöskin,
niissä olisivat myöskin ikään kuin kontenttia,
että niissä olisivat hyvin havaintoja
ja on jotenkin terävä analyysiä,
ettei itse läheä sillä,
että me kanssa reijon kanssa aina
juodaan kossua saunan jälkeen.
Tiedätkö, kun se voi helposti mennä siihen suuntaan
vitsailun,
mä tykkään hirveästi siitä,
Jukan kunnianhimo suudesta.
Joo, ja Jukan vastuussa siitä.
Ja sitten Jukan vastuussa siitä.
Jukan syötteet oli kaikki huonoja.
Joo, joo, joo.
Se on muista hirveän.
Mä oon siis superonneellinen, että mä pääsin siihen.
Mulla on siis poliittisen
komedian
historiaa sille tavalla, että mä oon aikana aloittanut
oman revyyyn tekemisen
sen takia, koska mä olin siis

kunnallispolitiikas mukana riihimäellä.
2008.

Mä oon tehnyt taustatyötä.

Sainit silloin.

Joo.

Mutta sitten mä olin enninkin siitä,
mä olin varavaltuutettuna ja pääsin ensimmäisenä
varavaltuutettuna, mä olin usein myös valtuuston kokouksissa,
mutta sitten mä olin myös neljä vuotta,
että mä olin varsinaisena valtuutettuna.

Ja musta, se on

tosi hysteeristä touhuun,

siis politiikan tekeminen.

Siinä on siis paljon komediaa

ja mä yhdenkin viihdytin omaa valtuustoryhmään
esittämällä niitä kaikkia muita.

Ja sitten mä päätettiin, että mä rupeen tekemään

omien kavereiden kanssa revyytä,

missä mä sain, että me tehtiin

riihimäellä sellaista, missä oli

kunnallispoliittisiin sketsejä sitten.

Ja sitten sitä kautta mä aikanaan

sitten päädyin tekemään yleliiksi

ja niistä ohjelmaa

2011, missä mikä oli poliittinen

satiiri,

niin siihen, kun haettiin kirjoittajia,

niin sitten se tuli muulta ihan sellainen tavallaan luonnostaan.

Joo. Mutta kun toi on juuri se, mitä

mietin, että mäkin oli jotenkin, kun se tuli

tuohon kova viikon iltaa, niin jotenkin sen,

että nyt on uusi alue valta.

Sen mäkän muistanut enää yleliiksiä

ja se oli kuitenkin niin lyhyt aikamusta,

että sulla on siis tämmöinen poliittinen tausta

niin sanot.

Mulla on sellainen poliittisen satiirin tausta,

että mä tein, että mä olin siinä ensimmäinen rivi

kirjoittajana ja sitten mä olin vastaan varakaan

kirjoittajana siinä. No kun mietin siis vaikka

siis kompetia tai putousta, mutta aika vähän

niissä on poliittista kuitenkaan ollut

niin kuin ainakaan niin kuin

puoluepoliittisia, niin sanotusti.

Kain siellä jonkin sortin poliittista nyt
huumori on aina, mutta
mutta mennään vähän taksepäin, koska siis
mä oon kiinnostaa, kun saat niitä autoja
riihimäkeleisiä. Siis et mä oon aina
kiinnostaa, että mikä ihme sinä on, että
riihimäissä sieltä saat kuitenkin kotosin.
Joo, ja sitten se vastaus on niin yksinkertainee,
että meillä on riihmäällä
riihmää nuorosyatteria.

Ja Kinosampo.

Ja Kinosampo.

Ollaan aikanaan siis 90-luvulla
riihmäällä, oli tämmöinen
purkutuomittu vanha elokuvateatteri,
Kinosampo, joka silloin vasta
perustettiin riihmää nuorosyatteria,
hoimaki liittyy 90.

Kolme vuonna 1992 perustettiin,
ja kolme mä liittyy siihen.

Ja meille annettiin se semmoseksi
temmelyskehtäksiä vanha elokuvateatteria,
ja sitten mä niinku kaveretin kanssa keskenään siellä,
me itse kirjoitettiin, ohjattiin,
esitettiin juttuja, ja saatiin
tosi paljon vapautta,
ja sitten myötän myös vastuuta,
me saatiin tehdä ikään kuin omaa ohjelmistua,
ja pyöritettiin siellä siis nuoret
keskenään.

Mutta oliko se siis se nuorosyatteria niin kuin,
että kuka sitä niin kuin,
oliko se niin kuin, että sä saitte kaupungin
sen tilan, ja sit muuta ei niin kuin
ollut?

Joo, se on aikanaan perusti semmonen
Timo Sinivuori,
niminen mies, joka oli
oli riihmäällä harrastaja näytteliä,
ja iltanäytteliä, ja se perusti
sitten ehkä jollain kaupungin tuolla
muuta, niin kuin ensimmäisen
nuorosyatteriryhmä, mitä se veti,
ja sit siitä nuorosyatteria,

siitä ryhmästä,
sitten se, koska Timo
ollaan niin kuin partiotaasta,
niin sieltikin tämmöisen partiotyyppisen
systeemin, että ne, niin kuin,
kokeen enemmän nuoret,
ne, jotka oli jo vuoden tehnyt teatteria,
niin sit ne alkoi niin kuin,
vetää uusia ryhmiä, mihin otettiin jäseniä,
ja mäkin sit, kun mä olin niin kuin,
mä oon 13-vuotiaina aloittanut
vetää siis lasten teatteriryhmiä,
siis sillä on ja partio hengessä,
ja siis aivan, sehän oli ihan siis
randomaalista kaikki opetus, mitä me siellä annettiin.
Mulla oli siis semmosia ala-asteikäisiä,
itse olin nyt muutenkin jonkin
päivä harvinaisen kypsä yläasteikäinen,
niin sitten mä vedin niin kuin,
mun siskon kanssa mun ensimmäistä ryhmää,
missä me sitten tota noin,
niin minä dramaatisoin liisaihme-
maassa esitykseen, ja sit me niille
lapsille ohjattiin, ja näetteliseen,
ja semmoista.
Nyt on hauska siis, toi,
vai vaan mietin, kun mä oon kans itse, siis
aloitin lapsena ja teatterin, mut mä olin
jostain syystä, siis menin tämmöiseen,
missä muut oli aikuisiin.
Meitä oli pari nuorta sieltä, tai lasta,
ja se toput oli aikuisiin, se oli hyvin erilaiset,
nimenomaan ei ollut ehkä tämmöistä
temmelyskenttä, siis haitottakaa,
ja olettiin muuten, mut joku kyl kertoo
täsmälle, että mitä teemme.
Eikä se on enää se nuoristatrienää ollenkaan semmoinen,
et sit se todettiin, sit kun me kasvettiin
siitä tavallaan ylianne aktiivit,
lähti siitä parikymppisenä menemään,
niin sitten sinne
tarvittiin, haluttiin
aikuinen, sinne palkattiin ensimmäinen
toiminnanjohtaja Iris Rannio,

oli siellä, silloin kerrosua,
oli siellä sitten semmoisena toiminnanjohtajana,
ja sitten se
lähti eteenpäin urallaan,
niin sitten mä tyyliin,
mä valmistuin, siis mä opiskelin
turussa teatterilmasuojana
18-22-vuotiaana,
niin sitten ehkä 24-vuotiaana mut palkattiin
niin kun toiminnan johtajaksi
nuoristatatteriin, ja sitten meidän
vuosien agenda oli, että me yritimme
saada se teatteritaite-
perusopetuksen piiriin,
ja saatiinkin, jonka
lopputulemana on se, että siellä on nyt
aikuiset, jotka opettavat niitä lastenryhmiä,
ja se on siis pohjoismainen suurin
nuoristatatteri, mut se ei ole enää semmoinen
temmelyskenttä, kun se oli aiemmin.
Joo, joo, joo, mehän olin siellä nyt viime
vuonna, olin ne
nuoristateatteripäivät,
oli siellä raadissa. Minä olin siellä kääntä.
Minä olin, mä muistan, ja tuolla on jo toinen kertaa,
siellä raadissa, ja ohan se siis
kyllähän siellä yhä temmeletään.
Kyllä siellä temmeletään, joo.
Kyllä se sellaista on, mutta onhan se totta,
että se tulee aikuisesti, että tavallaan
mä en tiedä, miten tietysti riippuu
ohjaajasta tai opettajasta, että miten paljon
nuoret itse voi vaikuttaa, että mitä tehdään
ensinnäkin, mut kyllä mä muistan, kun itsekin on
teatterimus ohjaaja-alun perin,
niin olin taas Tikkurilan teatterikoulussa,
ja siinä tavallaan se, että kyllähän siinä
otetaan joukkolähteys tai
yhmälähteys, mutta ohan se kuitenkin
aikuinen, joka kantaa sen vastuun niin sanotusti.
Kyllä, kyllä, ja mä ainakin itse koin
sitten, kun mä olin siellä sitten ohjaajana
vedin myös useita ryhmien,
niin mä koin sen silloin parikymppisenä,

että se oli myös paljon mun
tavallaan taiteellista
visiointia, että millas
juttuin, mä haluin sitten tehdä, ja mitä
mä sitten pistin ne nuoret tekemään,
ja sitten totesinkin, että varmaan on
kybsenpäät ottaa siirtyä tekemään
aikusten kanssa näitä aikusten juttuja,
ja siirryin sitten tekemään revyytä ja
muuta komediaan, niin kuin aikusten kanssa.

No, mutta oliko sinulle sitten selkeää,
kun sä jo 13-vuotiaan menitte
nuoret teatteriin, niin oliko sinulla
tämmöinen esiintyminen sua kiinnosti,
ihan pienenä?

Kyllä varmaan jotenkin sillä, että siis mun
sisko meni sinne ensin, ja sitten se oli
sellaista, että mun iso sisko, että niin asun pitää
tulla tänne, kun mä oon ollu siis ihan lapsesta
alkaa semmonen, että mä oon
kirjoittanut hirveästi juttuja,
että mä kirjoitin
tarinoita ja näytelmiä,
ja sitten meillä oli ala-asteilla, oli semmonen
opettaja, Ville Heikkilä, ihan
opettaja, joka käytti paljon
draamapedaa sillä, että
sekin antoi meidän lasten
temmelta ja keskenään, niin sit mun on
vähän sieltä semmonen, mun on ollu aina
jo semmonen pieni päälle pääsmäryy semmonen,
että mä oon se, hei, mun on idea, me voidaan
tämmöinen juttu, että mä oon kirjoittanut nyt jo
kaikille tässä näin, käsikirjoituksesta,
sit kaikkea nyt esitetään tää näin, että
kyllä mä oon ollu semmonen
niin kuin innostuvainen, jo ihan lapsena.
Mutta se ei ollu mitenkään tähdätty, että
minusta tulee isoina kirjaalia tai näytelmiä
kirjaalia tai...

No kyllä mä niin kuin HAB-lin
kirjoittamisesta ja sit mä ajattelin
jotenkin sit sellaista semmosin lukioikäisenä,
mä ajattelin semmosina järkevänä, kun mä ajattelin,

että ei tää teatterialaa, ei varmaan
niin kuin elätä, että mä suunnittelin,
että musta voisi tulla äidinkiele opettaja.
Niin, niin, et mä ajattelin, että ei tää teatteria
vaan mä ajattelin, että ehkä mä rupeen kirjaalia.
Jaa, ei mun se ei ehkä
ikinä sellaista ole, mä hän siis aina,
kun mä kirjataan näytelmiäkin, niistä tulee
semmosia max puolen tunnin mittasia, kun mä hän jaksan
niin kuin sen piteen. Mulla sopii tommonen lyhyt formulaat
tosi hyviä.
Skeetsit on mun ihan ykkösjuttu
ja sitten myös tämmöiset lyhyet
kuvia sarjat, mutta
pitkät näytelmät tuntuu jo, musta mä enin
kyllästyy jo sen puolen tunnin jälkeen.
Meleks mä oon oma keskitty,
oks se sellainen vähän,
sä oot vähän tommonen,
miten sä sanois, nopea?
Mä oon nopea?
Niin, se on erotemasti.
Tuntuuks se siltä, että riittaiskö,
että siis oles sellainen ihminen,
joka pystysi minäpän aputtelemaan
tästä nyt 400 sen
novellin, eikö novellin?
Romani.
Romani, novellin on just toisti päin.
Joo, sit mä oon just ajatellut sen niin,
että mä ehkä voisin just novelli.
Novellikirjää ne mä voisin olla.
Mä voisin olla siellä lyhykasiä tarinoita
ja sit mä kyllästyy jo siihen tarinaan
ja no ei siitä sen enempää, mutta
sitten kerran ne oli mies ja hattu.
Sitten toinen.
Mä näin jää kaikki keske.
Tässä ne mä sidonne vasitsellaan
ja sitten se hattu hävisiä
miesien enää, koskaan löytänyt hattua.
No toinen tarina.
Mutta tota onhan tuossa siis
sielkein, jos sä olet kuitenkin

se teatterit lukiossa,
sä olet tullut siellä nuoristuittisi koko
ja lopulta päädyt teatterilmansuohjan
ja koulutuksen.

Käviks sulla sama siinä,
minkä takia just Turkuun teatterilmansuohjan
koulutuksen?

Minä vuonna siis,
mä en siis kirjoitun yliopilas 98
ja sinä vuonna mä sitten hain.

Mä hain teatterikouluun
ja mä hain Helsingin
metropolioon, ja sit mä hain Turun
taideakoneen.

tai ideaa mikä se nyt olikaa.

Niin, ja sitten, ja sitten, tota, ja sitten mä hän hain turkuunkin, ja sit sinne turkuun mä pääsin, niin
sit sinne mä meni ehdollisesti.

Niin, se oli taas tämmöinen, että kun hän on joku teatterialan koulutus, niin samallaan mulla kanssa
oli se teatterimusuojelme tienny koko asiasta,
että mitä, niin kun ennen kuin sit vaan huomata, että nyt teakki nyt näitä pääsevät, niin johonkin
haitaan.

Joo.

Joo.

No mitä se oli sitten siellä?

Siellä Turussa.

Niin, mä muistan, että siellä oli hirveästi tätä nukketeatterityyppejä jossain.

Joo, siis Turun taideakateemian aikanaan perustettiin just silloin 90-luvun puolivälin aikoihin tai
joskus silloin, ja siinä oli ajatuksena jotenkin semmoinen,

oikeasti siinä oli varmaan ajatus siivota siis nuorisotyötymyyslukuja, ja perustettiin koulutusaloja,
jolloin nuoret halusivat hakea,

mutta siellä oli siis kaikkea siellä, tanssia, musiiksi, ja yhdistettiin siis Turun ja taiteen ja viestinnä
oppilaitos ja konservatorio ja sitten mikä vielä joku koulu,

mutta siellä oli kaikkea nukketeatteria ja elokuvaa ja markkinointia ja musiikkia, ihan kaikkea.

Ja se oli musti hirveästi kivaa ajatus, kun mä menin sinne, mä olin sellainen, että joo, että mä oon
myöskin tykkää musiikista ja kuvata itsestä ja kaikesta,

että mä haluaisin näitä kaikkia opiskella, mutta sit se kuitenkin oli täysin mä hottomuus valita
tavallaan toisilta linjoilta kursseja siellä, että sitten se oli,

mutta meillä oli siis musta aika semmoista niin kuin randomaalista se opetus siellä, että meillä oli
semmoinen musta ihana opettaja linjanvetä ja pietä koskenniemiä, joka on itse vanha performance-
taiteilija.

Tielenpietä tuli sitten meidän, tuli Staliale opettaa se myöhemmin.

Mutta se oli siis semmoista, että meillä oli kaiken näköistä, meillä oli siis niin kuin teätsä kapueeraa
ja...

Joo, meillä oli niin.

...aleksan Jouni Piekkari opettisia sosiodraamaa ja siis kaiken näköistä siellä oli niin kuin siis hyvin laidasta laitaa,
juhahurme ohjas meille, että se oli niin kuin tavallaan näyttelijöiden työn opetusta ja sit paras kurssi oli musta ehdottomasti ekitapiovuori ja Julius Elopudin semmosien puolen vuoden mittasen kurssin nimeltä unelmatyöpaja,
joka, josta mä sanon, että meidän siis kaikkien meidän kurssilaisten ammattivalinat pohjautuu pitkälti siihen.
Joo, sen kurssin idea oli se, että meillä oli ensisemmainen Theories of Theater paksukirja, jota piti lukea sillä tavalla niin kuin inspiroituen.
Sieltä haku sanoistaan, että mikä sana kiinnostaa ja sitten lähtee tutkia sitä ja sitten piti kirjoittaa oma teoria, että minkä takia teatteria pitää tehdä ja mikä siinä on oleellista.
Ja sitten me tehtiin niinkuin siitä, sitten jalostettiin erilaisia versioita ja mun lopputulema oli niin kuin se, että mä mietin mun kaverin kanssa,
että en mä etestu mitään, en mä pysty mitään. Minkä meitä sytytti mua ja mun kaveri oli se, että kavereiden pilkkaaminen.
Sitten mä keitiin semmoisen teoriaan, kun nihilisti se farsin teoria, mikä oli se, että jokainen ihminen on omien ihanteiden elävää irvikuva.
Ja jos hän ei niin kuin samaa mieltä, niin hän on asettanut niin kuin ihanteensa liian alas, että sitten me tehtiin semmoisen esityksiin,
missä mä niin kuin siis, että mä kutsuin kaikkia meidän kurssilaiset siihen ja sitten mä esityin niitä vuoron perään niin kuin tämmöiltään.
Ja sitten mä tajun, että se on itse asiassa muotoutuu mun niin kuin ammatiksi.
Mä esitän kaikkia ihmisiä siis kompetisarjaa on niin kuin hyvin pitkään, että mä esitän kaikkia mun elämässä tapahtuviin tilanteita ja ihmisiä ja muita.
Ja sitten niistä tavallaan niin kuin pilkka-versioita.
Niinhän ne sanoo, että teatterilmassa teiot luovat itse oma työpaikka.
Joo. Ja se oli se, tossain se tuli.
Joo. Koska sitten mulle, että mä hän on tässä suututtanut teatterilmassa ohjaaja, että olisiko nyt aika uudestaan, että mä kerron, että ei sellaista ammattiin oot.
Se ei antaa pätevyuden ehkä niin kuin harrasta teatterin ohjaamiseen.
Mutta sitten se ei anna esimerkiksi niin kuin teatterin tai teatterin perusopetuksena.
Ei, kun se ei anna perakokisiä valmiina.
Ei, se ei anna perakokisiä eikä myöskään taiteellisiä valmiina.
Sähän et pääsen mihinkään näyttelijäksä, eikä ohjaajäksä, eikä mihinkään siellä pohjalla.
Ei. Täältä on maakunta teattereihin.
Niin kuin et sinänsä.
Sitten meni monet, mutta sitten he piti kuitenkin siellä ansioitua sitten, että he pääsevät näyttelijä liiton ja sennekseni.
Joo, ei suoraan, suoraan.
Sä et ois tavallaan tarvinnut sitä teatterimusohjeja ja koulutus siihen.
Ei, ei.
Mutta se on jännä, koska mä muistan tämän siis, että se kuuluu vieläkin jonkin Facebook-tioryhmää, niin mä muistan, kuinka sä oit suututtanut.
Mä olin suututtanut, koska mä sanoin tämän, että jotenkin se oli tavallaan semmoinen sokke,

että niin, että tavallaan täällä koulutukselle ei tee sinällään yhtään mitään.

Mutta se antoi niin kuin eväitä, niin kuin pätään justin täältä taiteellisen teoriaan kehittäminen. Ja paljon kaikkein.

Kyllä me siis, kun mä opiskelin siellä sitten kuitenkin niin paljon kaikkia laaja-alaisesti, siis jotenkin niin kuin ryhmätyötaitoja ja soveltavaa teatteria ja käsinkirjoittamista ohjaamista näyttelään, että kaikkea siellä opetettiin.

Joo.

Ja sillä se on antanut niin kuin semmoisen, ja se pietän musta niin kuin hyvä, ikään kuin metodi oli siinä,

tai mikä, mikä sen motto.

Ja sen ajatus oli siinä, eli joka tapauks se, että laaja-alainen tekeminen ehkä se ei burn outti.

Ja mitä mä uskon vieläkin siihen.

Mä teen siis hirveän laaja-alaisesti.

Ja on siis sitä mieltä, että sitten kun alkaa ohjaamisen vastuu painamaan, niin sit voi lähteä tekemään näyttelien työtä.

Sitten kun näyttelien työtä alkaa niin kuin turhauttaa, että kaikki tehdään väärältä, vaikka ite tietäsin paljon paremmin, miten asia pitäisi tehdä, niin sit voin ryhtyä ohjaamaan.

Niin noin.

Ja sit kun olisit, että vittu, kun on niin huonoen replikkeekin.

Niin.

Sitä kiten kirjoittaa, joo.

Mutta mun mielestä siis, tuohon on taidekouluidea, siis mun mielestä kaikessa mittakaavassa on se, että niinku annetaan niitten melastaa ihan siellä rauhassa ja sun muutin löytää omia juttuja, että eihän siis sinänsä, että se ammatillinen pätevyys on mun mielestä sittenkin huvittava, että joissain tosiaan saa sellaisen.

Niin.

Tehän siis kuitenkin tarkoittaa, että vaikka sä opiskee siis, no okei, lääkärin on huono esimerkki, koska todennäköisesti sä saat heti löytä kyllä, mutta niinku, mitä sä oot jossain, mitä humanistisesta valmistuu.

Niin.

Niinku, mikä sä oot.

Sä oot filosofian kandi.

Niin.

Se on ihan totta.

Ensin silti niinku tarkoita, että sä oot johonkin ammattiin pätevä.

Niin.

Tai oot, mutta etto.

Niin.

Mutta tavallaan kun sekin on ammattikorkeakoulu, niin kyse niinku ajattelisit siitä, että joku ammattiin saisi.

Joo, niin mun mielestä se oli huvittavin.

Tää oli siis, tää mun mielestä hyvin lotta Paklunsa joskus sanoi, että ammattikorkeakouluidea on sinänsä niinku jo pielessä, sinä mielessä,

koska ne, jotka valmistuvat ammattikorkeakoulusta,
eivät voi opettaa ammattikorkeakoulusta.
Ne, jotka tietää siitä, eivät ole päteviä opettamaan siinä.
Et se vaatii kuitenkin yliopistotutkina,
jotta on sit taas se.
Ja meillähän oli silleen, että tää nyt ei liity tähän,
mutta meillä oli, mun oli mun paras tuuttoria, mun tuntiopettajaisia stadialla,
oli Rikus Astamoinen, joka ikinä ollut pätevä,
kun se oli nimenomaan Tio.
Mun mielestä olisiko turustavallisesti.
Joo.
Ja se aina piti niinku, et se ei ole pätevä,
niin aina tämmöinen koulutuksen toimijoita,
ja Marja Louhiekiän kirjoittamisiin ja puolto kirjeet,
et se saa jatkaa.
Ja sit lopulta kävelee, et se nyt saa, et sun pitää mehettä jakkiin
ja opiskele ne pedakkokisit, niin ku et mehettä sinne teatteriohjaajallinen
ja sit pääsitte tänne, no sehän meni,
ja jäi sinne töiks koko laitoksen johtoeks.
Okei.
Siinä niinku meni nyt ditään, niinku,
ja tää oli mun mielestäni, kun ammattikorkeakoulut,
niin ku oli olemme puoli,
että kaikkien parhaat sitten, kuitenkin lähtee jonnekin muualle.
Mut joo.
Mutta emme tiedä, miten me tähän päädyttiin.
Varmaa, joten jostain mun historiasta.
Varmaa siitä.
Lupessin puumaan itestäni sitten.
Ei, ei, ei, mutta tota noin.
Joo, hanna mennä vaan, hanna mennä.
Et se us tulee jonkin sortin teatteritaiteeseen liittyvän,
ja se sun ammattia,
ja sit se us tuli kiinni,
koska siis sä menit suoraan sinne nuoristotetteri.
Niin, no sit mä tulin takaisin, mä tulin sieltä siis muutin takaisin,
kun mä mietin sit, kun mä valmistuin, niin mä mietin, et jäksi mä tänne turkuun,
mut sit mulla oli kaverit riihmäellä,
no varmaan nuoristotetteri-kaverit olivat jo perustunut yrityksiä.
Niin just.
Siis katajan ne olivat perustunut hihioi,
mihin mä menin sit, se oli niin kun ohjelma toimistujatuotanto-yhtiön,
mä menin sinne töihin, mä rupesin myymään,
myymään firmojen bileisiin ohjelmaa,

ja itse, ja sitten järjestin myös sitä ohjelmaa,
ja sit me tehtiin kaikenlaista siis,
mikä on hirveesti herätänyt hilpeutta mun ystäviä.
Esimerkiksi, et me just silloin niinku ehkä 24-vuotiaan,
pitettiin esimerkiksi stand-up-kurssi.
Niin just.
Johon me, tota noin, minä toimisiin,
ja stand-upin opettajana, et mä oot tekemättä siis,
että mä en ole ikinä se...
Mä muistun, kun kuka se mukaan aikaan on kanssa käynyt opettajana,
et silloin on joku todistus, et on käynyt stand-up-kurssiin,
jossa mun mielestä opettajana oli Janne Kataja-Aku-Hirviin,
ja mä oon sanoen siitä todistuksesta,
että sinä jälkeen käteen miettinyt hetkineen.
Ei kumpekaan, me ei oikein siihen aikaan ehkä edes tiedetty,
mitä on stand-upin, mutta me oltiin tehty siis...
Janne ja Aku-Han on tehnyt ehkä yheksävuotiaista
komedia-keikkaa, mutta sen itse komedia ei oo stand-upia,
vaan siis se on semmoista...
No kyllä siinä nykyään on jo siis ikään kuin semmoista vitsirakennetta,
mutta se oli ehkä enemmän jotain sellaista hahmokomediaa.
Siis niillä oli alunperinne perusti sellaisen väliespariliikanen,
missä ne tulee kahteenä semmoisena liikemiehenä,
jotka jollain tavalla liittyy sen firman historiaan.
No ne on ottanut etukäteen,
meillä oli kysely kaavakefirmoille,
ja pohjat ehkä käyttää vielä kikeikalla sitä,
että kysellään, että kuka mikä on pomo ja mikä on pomo heikkoudet
ja mistä asioista ei isä missään nimessä vitsailta,
ja sitten vitsailtiin juuri nimenomaan niistä asioista,
että ne tuli semmoista sellainen kuitenkin röyhkeinä,
sukuloismiä hinnä tavallaan paikalle pilaamaan,
ne pilevät sellainen kovaa äänisesti,
mutta siis se komedia ja se oli ja se on ihan hyvä setti ja muuta,
mutta ei se niin kuin stand-upia ole.
Samalla lailla kyllähän mä tiedän,
noita jotka on käyneet mäkin muistan,
mitä niitä kurseja se yhdessä kulmalla kuulemaa,
oli niin kuin, eihän ikään ollut tehnyt stand-upin,
nykyään nostaa niitä kolmikoita,
mutta tavallaan etteihan se niin kuin,
mäkin muistan piti ensimmäisen stand-up-kurssin teakillavia,
kun mä opiskelin siellä,
niin sit mä vielä niin kuin pidin,

niin mä olin vähän sinne, että mä en tiedä,
voisiko mä pitää, kun mä oon niin vähä aikaa tehnyt,
niin sit mä muistan just tää riku,
sä hastunut semmot, eikki.
Se tieto tulee...
Pätevyys tulee sitä sun tiedosta,
ei siitä, että sä oot tehnyt.
Sitä ei semmosia tiedosta.
Periaatteessa mä voisin vaan lukea jonkun kirjan
jostain ja opettaa niinku sitä asiassa,
mutta periaatteessa, joo.
Mä oot, okei, mennään sitä.
Joo, joo, joo.
Just oli hyvä hetki tässä.
Hän pilaa aina kaiken.
Tää on hyvä aina haukkusta,
kun se ei ymmärs Suomeen.
Ei.
Mä luulen, että hän itse asiassa ymmärsää.
Sitten on, kun sehän se ongelma,
että hän ymmärtää.
On.
Mutta joo, siis mun ystävälle,
niin ajattejärvi,
sellaisena sanon,
että riihimäki tekeminen on osaamista.
Silloin se siellä erilaisia
mottojen riihimäelle,
siis liittyen just siihen,
miten me ollaan aika matalalla
häpeänkyykyisellä,
jos ollenkaan häpeää tuntien,
niin tehty erilaisia asioita.
No, kun mä mietin just,
että onko se se nuorisoteatterin,
koska ensimmäinen riihimäkeläinen
luonteellaatua on.
Ei, vaan se on se nuorisoteatteri.
Ajattelen,
siis, koska eikä siellä ollut,
niinku sanot,
että Janne oli siellä apua,
ulla-virtainen,
näitä on niinku niin paljon,

ketä mäkin tunne,
niin jostain syystä te kaikki,
niin kun ootte nyt tuolla tekemässä,
niin kun jokuhan se on sellainen,
tai ehkä sitten niitä oli myös,
niitä varmasti muitakin,
joista ei oo jatkanut samaan,
mutta on.

On, on.

Mitenkin tuosta nähä,
että miten voi yhdestä paikasta
tulla noin monta,
niinku,
Suomi viihteen,
niinku,
sitä kärkinimia,
niinku, jotka on koko ajan jossain.

Joo, mutta se,
tämä samainen atte on jossakin,
sitä analysoinut,
odotas, kun mä rytme,
miettiin,
miten hän on jossakin sillä,
mutta se on sanonut,
niinkin sen,
että niinkin,
että meistä näkee sen,
että me ollaan niinku tehty,
että me ollaan niinku pienestä
saakka tehty,
kun ajatellaan,
että tavallaan saattaa olla,
siis,
hienomisessa kaupungisessa,
jossain niinku,
tavallaan korkeampi kynnyttä,
vaikka ajatellaan Helsingissä,
että mitä täällä,
niinku, saa tehdä,
ja mitä ihmiset,
niinku,
on niin taitavia,
kaikkia ihmisiä ympärillä,
jotka tekevät tämän muuta,

mutta me ollaan vaan,
et siellä,
et tulee erilaisia kynnyksiä,
niinku tehdään häpeään kynnystä,
ja sitten jotenkin pätevyyden
kynnystä ja muuta,
mutta me ollaan niinku lähetty siis,
niinku,
pienestä saakka jouduttu,
menee niinku lavalle,
ja me ollaan niinku,
ajan nekin, et no, myynyt niinku itseensä,
siis keikoikin,
no myynyt itseensä,
siis keikoille esiintymään,
siis hyvin pienestä,
ja ilman mitään osaamista,
ja ammataitoja muuta,
ja sitten on menty,
menty vaan,
ja selviydytty,
ja sitten se on antanut sellaista
tietyllistä,
ikään kuin,
tiety rohkeutta,
tiety semmoista,
niinku, et joo,
et nyt vaan,
nyt me mennään vaan,
ja tehdään.
On ja se,
että toi me on se pointti,
niin ei tarvitse niinku yksi mennä,
vaan että nyt mennään niinku,
et sä tuntuu mukaan,
ja mennään,
niin mä taituu mitään ne puhu,
mut teissä ei oo jotain,
että sehän on se,
joo, joo,
ja sitten yhdessä myöskin,
sä voi poteesit ikään,
kun sit mä voidaan jälkeen,
teen nauraassa,

tai rejumalaan,
mitä me tehtiin,
niinku,
se oli tämä aivan hyrvötä,
mutta no niin,
siitä on selvitty,
ja sitten etijättäivää.
No, onks siis,
onks, tuliks nuorisoteatterista,
jo IMPRO sulle,
sieltä jo,
vai,
tuliks se sitten jo aina,
no mehän tota,
vartioperiaatteella pidettiin,
niin mä tehtiin silloin IMPRO,
sillä aina,
että kirjoitettiin,
se ei tukepi.
Niin, niin,
niinku kaikki hyvää IMPRO tehdään.
Niin tiedetty,
mitä on IMPRO-pisaatio,
mutta tota,
no niin,
sitten se tuli ehkä,
sit myöhemmin,
sillä tavalla,
että tota,
et just virtaisen ulla,
oli opiskelus sit Jenkeissä,
IMPRO,
ja sitten me ruvettiin,
ulla vetämänä,
niinku,
tekemään IMPRO,
ja sit me,
ulla tuli ikään,
kun nuorisoteatteriin,
sit opettamaan,
ehkä just niinhään,
kun mä olin siellä toiminnan johtaja,
tai vähän sen jälkeen.
Se tuli sinne,

ja se urpeis vetää,
niinku, nuorten IMPRO-ryhmää,
mut sit me aikuisetkin haluttiin tehdä,
sit perustettiin semmoinen oma,
oma ryhmä,
missä oli Misapalanderia,
ulla ja minä,
ja sit otettiin siihen,
kaikki erilaisia tyyppejä,
akuja,
sen kurssikavereita ja,
ja tämmöisiä,
ja sitten tota,
perustettiin oma,
oma IMPRO-ryhmä,
jolla me ollaan sitten,
niinku, trainattuun,
ja sitten,
voittiin jo silloin tekemään,
niinku, lyhyttäformaattii,
keikkaa,
koska sekin on niinku,
hyvä,
hyvä tavallaan keikka tuote.
Niin on,
ja sit se on,
mun mielestä se,
mäkin muistan,
kun olen itsekin kuullut IMPRO-ryhmään,
nii,
sehän on vähän tylsää,
sit tavallaan,
jos se ei oo jotain,
teekö sä tavallaan,
tuodaan,
me tässä nyt keskenään me kaikki,
mutta kyhän se yleisö,
kuitenkin tuo semmosen,
niinku, kiva lisän siihen.
Joo,
se on just näin.
Nii, sit me tehtiin,
sitten tavallaan,
mä oon tietysti keskenään,

niinku, mä oon tietysti klubi-keikkaa,
mä oon tietysti firma-keikkaa,
ja sit me ollaan,
niinku,
mä oon vähän treinattu sellaista,
niinku,
pitempää muotoa,
tota,
mutta sitten,
sitten,
ei,
ei me olla sit kuitenkaan ihan hirveästi tehty sitä,
et sit,
mut se on semmonen,
mikä mä oon kiinnostas,
kyllä,
ja mä niinku,
halusin...
Miksi teillä on VSOP,
joka on sistää,
IMPRO-ryhmän,
se tuli ihan sen tuukkaus siinä.
Niin mä oon aina,
se kyllähän se pitkästi IMPRO,
se on,
se tuli meillekin siellä,
se on ollut yksi hauskipia ollut,
kun oltiin tikkurilla sopeuttamassa,
niin sit mä saatiin jotain määrän rahoja,
tieksä,
että meidän koulutuksiin.
Niinpä me palkattiin,
tavallaan toisemme,
tuukka opettiin meille pitkään IMPRO,
ja mä muistan yksi opetti mennä sirkusta,
ja se on jotenkin ihan mahtavaa,
niin mä muistan,
että se oli vaan niin hauska,
se pitkän IMPRO,
niin se tavallaan,
että nyt sä meidät silleen,
niin se heittataa jo 7. aamuun,
mitä mä enää keksin täältä,
täällä on pytturä toisella paraa,

aika nopeasti menee,
sekaisin niissä haamoissa.
Joo, mutta tuukka teki ennen,
kun se tuli VESOP,
ja tästä teki,
me tehtiin vaan lyhyttäformaattiin,
mutta sit tuukka teki ehkä
jonkun toisen ryhmän poreen,
tai jonkun tämmöisen kanssa
teki niin kuin pitkään IMPRO,
niin kuin se on se oikein.
Niin,
ja se on,
mutta kyllä mekin ollaan,
olemme trainattu vähän semmoset flow-tais,
me ollaan tehty niin meidän lyhyillä keikoja,
niin kuin jotain pitkiin semmosia TV-sarjaa,
ja tämmöisiä,
missä niinku
vähän tehty semmosia semmin pitkään
siellä seassa.
Joo.
IMPRO oli niin kivainen,
kun ne kaikki saatellaan
rupeessa laulaa järjepää.
No kun ne on just ne,
mä muistan, että IMPROs on,
niin mä olin aina,
kun mä en oo hirveän musiikkaa,
en oo laulut taitoneen,
niin aina sit kun tuli jotain piisiä,
niin mä olin aina se,
että mä oon se, joka tuplaa.
Työkset mä oon sen lämpi,
niinku silleen,
niimenomaan.
Sieltä.
Sitten yhtäkkiin,
kun nää rupeessa alaiset sun,
mut mä sit, eiii,
tähän menee ihan mahotkoa.
Ei sehän se se rupeha noin,
en sikaa hyvä silleen.
Niin on, missä mä oon,

niin se on ihan, mitä me oon nyt enää,
mä voin olla enää silleen.

Niimenomaan.

Joo.

Ne on kovii kyllä,
ja siis pitkän,
pitkäformaatti siis musiikaa liippumaan,
nähty jenkeissä sitä,
niin se on siis superhienoa,
mut et siis se vaatii kovaa reenijä.

Joo, no niin,
mut sit mä taisin se,
mä mä improsin sillon,
kun se oli semmoinen...
Sitä ei tarvinnut reenää.

No vaikka reenaskin,
ja sit oli,
pärsjäs,
sit oli nopea, kovaa ääniä.

Joo, joo.
Sitten yhtääkkin,
piti olla tyysiä erikoistaitoja,
niin jumalalta.

Joo.
Mut kyllä,
mulla on aina ollut siis improsa,
se,
että mä oon ihan,
mä oon siis tosi vervaalinen.

Joo.
Mä oon niinku,
nopeen,
nokkeella,
niinku sanallisesti,
mut sitten niinku,
kaikki muu on pää,
niinku,
eikompaa,
impro ryhmä.
Sen moneemme voittaisi tehdä.
Ei pitää mut,
vähän kädet eiluu.
Mä oon vain tehdä podcastie,
vaan,

koska tässä ei tarvii liikua oleka.
Se on tota,
tosi mä ilmeisesti liikuin,
ja sen takia mun piti siirtyy,
niin mä ei sanoi,
että mä meni jo kuvast pois.
Joo.
Mut tota,
mikä on myös sama ohja,
minkä mä sain mun ensimmäistä kertaa,
kun mä olin kameraidossa,
mä muistan,
piti esittää jotain,
sit se ohjaa tuli sekyvää eikki,
mutta,
yritä pysyä paikalleen,
mä aina mietin se,
mutta,
sit mä oon mua lauduttanut,
ettei ne teatteri-korkeakouluka käyneet,
näyttelee,
et aina osaa,
mut mulle on ihan supervaikeeta,
siis kameratyöskentelys,
aina kaikki sellaiset asiat,
niin,
kun esimerkiksi,
kävelee tähän merkkiin,
niin mä oon,
niin kun sellaiset mä tuijotaan sitä merkkiä,
niin kun sä oot,
niin kun mä yritän,
niin kun mukaan rennostin,
kävelees mä koko ajan vaan,
ja sitten,
kun se on semmosia,
että,
okei,
tää on samanotto uudestaan,
ja minulla on laitettu sen suuhua,
et mä oot,
fuck,
niin hyvä,
sattii,

minulla on mitään hajuu,
mitä mä oon tehnyt tässä näin.

Joo,

joo,

ei kyllä mukaan,

ja sitten,

ja kaikki pitää tehdä isosti,

niin sitten aina silleen,

sit kun joku,

ettei vähän pienemmin,

ja sitten,

mun mielestä mä en tehnyt mitään,

sit mä oon,

niin kun sopisin kauhdismäin,

jokin.

Mun hirveen pia koekkoisuus,

mä olin yhden suomalaisen ohjen,

en halunnut timeä sanoa,

kun tätä ei leikata,

et mä oon ihan koekkuivissa,

ja ehkä näyttelee,

että tunnistaakin jotkut,

niin semmonen ohjaaja,

jolloin on semmonen,

otsafetissi,

et se,

se kattoo mua,

kun mä tein sen puhujen monologissa,

et joo,

et sun otsa liikkuu hirveesti,

että yritä olla liikuttamatta otsaa,

et mä oot,

okei,

ja se sama monologi uudestaan,

et mä yritä olla liikuttamatta otsaa,

ja mä koko ajan,

et mun otsassa tapahtuu jotain asioita,

et mä yritä niin,

kun koko fokus siihen,

et mun otsa ei liikai semmos,

ei,

nyt saa taas se liikahti näin,

ja sit se ohjaaja saa,

että joo,

edelleenkin,
et nyt liikkuu tosi paljon otsaa,
sen mä oot,
joo,
mä yritä,
että mä niinku tein sen viimeisen veron,
siellä on niinku täysin halvaantuneena,
niinkuin kuitenkin näin keskittyen,
vaan,
että mun otsa ei liiku mitenkään,
ja sit se oli vasai,
joo, kiitos,
se oli siinä,
et me,
me soitellaan sulle päin,
ei tarvii soitella meille päin,
en saanut sitä rooliaa,
on tai onnu, että on,
naaman,
ei on eläväinen.
Joo,
sä otetaan hirvein potoksia,
kun siihen,
niin sit siin ei ole ihan...
Joo,
kyllä mä oot,
mä en niinku,
niin kun tämmönen,
vaimon rooli voisi olla,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
mitä väliin teet, vai ei tarvitse tehdä näin, niin kun tehdään pitkää kuvaa niin,

että kaikki saa pyöriä siellä ja sitten improtte vaan ja puhutte päällekkäin ja niin, kun kaikkea, ja mä tykkän rakastan sitä, sitä muotoa.

Joo. Miten mun tuosta tuli mielenkiintoista, niin sehän oli, siis siinä se niin, kun tavallaan, mä muistan eka, kun mä tuossa nyt nopeen, sä olit vähän hankalatutkin, yleensä mä katsotteen tämmöisen hienon taustatutkimuksen, niin aika nopeasti vikirpyysen. Mutta se oli aika paljon kaikkea, sitten mä olin sitten M2P, kaikkiaan näitä on lehtiartikkeleja lukkeen.

Ei.

Mutta siis periaatteessa siis PB Extraan, sä menin, oliko sä se, mitä Janne juon silloin? Se olisit Janne juon.

Joo, mä menin siihen sitten tavallaan niinku sisällön tuottajaksi.

Miksi?

Se oli silloin, kun mä olin siis semmoinen lopetan, tai siis mä sain ensimmäisen lapsen, ja mä silloin lopetin se, että sen nuorisotätrin toiminnan ja ahta juuden, ja sitten mä totesin, että en mä voin mennä siihen, kun siihenhän kaan siellä oli tosiaan vaan yks palkattu.

Joo.

Mä teen 16 tuntia päivässä, niinku 7 päiväviikossa,

että en mä voin niinku tämän vauvan kanssa mennä niinku siihen.

Mutta sitten Janne aloitti sitten, kun se mun eka lapsi oli ehkä joku ihme vuoden ikänä, niin se rupes tekee semmoista Big Brother Extra nimistä ohjelmaa, ja sitten se kysyi mua, että tuuks mä sen työpäreksestä tehtiin niinku kolmen ihmisen tiimillä.

Joo.

Et meillä oli semmoinen Jenni, joka oli siellä niinku kuvaaja ja leikkaa ja vähän niinku semmoinen ohjaa,

ja sitten mä olin niinku ikään kuin käsikilta ja sisällön tuotte.

En sitä katsomaan, mutta tulikin sen niinku PV-yki, että se tuli joka päivä.

Se tuli joka päivä.

Niin, järven omaa, et siinä oli.

Se tuli meidän piti tehdä joka päivä puolen tunnin lähetys, mikä oli ihan hyvää heitto TV.

Se oli mun ensimmäinen TV-työ, niin mä teen niinku sen syksuaikana ehkä 63 suoraa lähetöstä.

Joo.

Mikä tota noin.

Ja sitten me tehtiin sinne kaikkein, me tehtiin silloinkin, me tehtiin niinku sketchejä, ja me tehtiin kaikkea sellaista extra sisältöä siihen Janne kanssa.

Mutta se oli tavallaan semmoinen, koska tässä mun mielestä hirveän usein käy näin, niinku kun eihän sitä niinku normaalisti jos katottaa jotain,

niin eihän sitä tajuu niinku,

ei nää sitä taustantijoita tai niinku pikkuhiljaa,

ei nää yhtä kiiminen jo jossain, ja sitten se rupeaa olemaan yhtä kiin niinku tosi monessa.

Joo.

Mä muistan kanssa, että sitten aika nopeasti se oli,

mä olisit sellaan hyvin ja huono jutusin lämpäämässä, tulit sinne.

Joo.

Ja niinku jotenkin ja sitten mä olin se, että no nythan se on kaikkea, eikä sitä niinku tajuu, että monet asiathan kuvataan myös niinku ennen ja muuta. Että se on vähän nyt, kun mä oon huomannut, että Fatihan on nyt joka ohjelmassa.

Niin, joo.

Mä oisinko jotenkin hauskaiset sille, että miten se pystyy, että semmoisesta ei ole, eiku nähän on viime kesältä, niin suuremme tarpeekorot on kesältä.

Niin, suuremme tarpeekorot on kesältä.

Tavallaan sitten jotenkin niinku,

Joo.

Mut että suurempi yleisö huoma on vaan, että no mikäs tämä nyt on yhtäkki, se on kaikki.

Joo.

Joo.

Niin se vähän on meneisillä järjestöä,

ja sitten kun nyt pyöretetään niinku uusin toja,

että esimerkiksi niinku hyviä huonojuutisia, niin sitä hän ei ole tehty siis,

koska se lopetettiin 7 vuotta sitten, tai jotakin tällaista näin.

Ja sitten sit oli tosi pitkään silläai, että ihmiset olisivat silläai,

että no kun sä hän teet sitä,

mä oot sitä, että tehty enää moneen vuoteen,

mut ne uusina, vaan pyörii ja pyörii siellä,

että ei niistä saa enää mitään,

mut tota tota,

mutta naama, niissä kuluu sitten.

Nimenomaan, ja Kimmosta mä tuli mieleen,

koska se on semmonen ensimmäinen, missä mä muistan sut niin,

että sä olit siinä sen,

niin minun muisto on niin,

lavikaisen timon,

jotka tekitte pornoa siellä.

Joo, Jussi on mun vanha teatteri-kaveri,

sitten taas harrastajateatterista,

siinä mielessä mä varmaan...

Vata sen Jussi.

Joo, hän muurss mun käden,

ei nyt halua syytäkkiä tää,

mutta hän muurss mun käden tarkoituksellisesta,

vaan hengonsa hyppäs sen päälle, jossa esitykses.

Voi, voi, kauheaa.

Hän oli, mä olin laulava borsas, ja hän oli jänis.

Niin sit se jänis hyppäs sitten.

Jänis hyppäs mun käden päälle.

Mä muistan, mä olin vielä sen,

mutta huusk took mun käsi.

Sit täs oli, mä oon jatko,
ja se mieli keppitaisteluteksi.
Ei, kep-murtineilla kädet?
Joo, se tuli toinen esitys vielä perään ili senki,
ja sit mä ilman,
nyt tää on kyllä aika pahaja,
menin, että niin oli murto,
mut tuosta toinen joku luu,
ja sit seuraavaan,
varautikin kipsi kädes.
Mulle kerran siellä nuorten,
että ettei syhens esityksessä,
niin se oli semmonen tansiesitys,
missä me oli genraalihartoisenne,
niillä on vetoa,
ja kaveri hyppäs mun,
hyppäs mun iso varpaan päälle niin että sattu aivan saatanasti ja sitten mä menin
lääkärin ja sit se olisella että se pitää nyt kuvata ja muuta, että ei et mulla on
nyt varttiaikaan, että tää on vähän joku puudutuspiikki siihen.
Sitten siihen pantiin ja kun sit vielä teki niin että ne antoi mulle sen mukaan sen
puudutuspiikki ja siinä oli yksi niistä mimmeistä, oli siis sairaanhoitajopiske, että se
pystyi puuduttamaan, niin sit se puudutti sen varpaan just ennen sitä esitystä,
että ei sä tuu enää yhtään ja sitten tansittiin se, mutta sit se puudutuspiikki
alkoi siinä kun se kesti jonkun tunni, niin just ennen loppuun se alkoi se
puudutus niin kuin häviimmää, että mä tajuin, että nyt sattuu tosi paljon,
niin sit mä menin kuvauttaa sen jälkeen sen sairaalaan, niin sit oli ojenta ja jänne
irronnu.
Hyri.
Joo, se oli ihan sikakipeä.
Mut se on jännänyt, siis sitä huomaa mäkin muista joskus uljossa esityksessä, että
sieltä on niin kipeet, että mä haluan pysty esiinty olla ja sitten jäksi
esityksessä kun esirryt pohjaukeen, niin sit ainakaan menee pois sieltä laavaan
ja niin on se, ah jäi kyllä on vähän kamalaa, et se arvoi niin toimii.
Se on hieno huomaa.
Eli siis nyt mun mielestä voitaisi mieltä soterahoissakin säästöjät,
jokainen tiiäks se noin niin kuin avomurtuma potilaat voisi salottaa vaan vaikka teatteriä.
Niin, se olisi kyllä hyvä, siinä säästää pitkän mennä.
Oh, no onks se sitten tota, oliko se ollut semmonen niin kuin mihin se, niin kun onks se
niin kun ollut, onks se ollut joku suunnitelma tossa niin kuin uran etenemisessä,
vai onko se vaan ollut niin kuin alkuun, että otetaan mitä tulee
ja vai oliko sulla joku mihin se päättyy.
No se pitkälti vieläkin, että otetaan mitä tulee.
Niin, ne otottaa kai, mutta...
Siis ei mulla semmoista, mitä semmoista sillä suunnitelmaista,

totta kai välillä, kun on tarjottu semmosia mahdollisuuksia,
että nyt saat tehdä ihan millä se ohjelman vaan,
niin sitten sitä on yrittänyt sitten parhaansa mukaan sitten.
Että esimerkiksi siskompeti oli semmoinen, että se oli meidän niin koma idea,
että tämmöinen me halutaan tehdä.
Ja rakkaat lapset oli sitten nyt niin, oli sillä, että me hattamme,
että tällä porukalla tilattiin niin kuin pitempi raamman,
mutta sekin me saatiin itse keksiä ja kirjoittaa,
että minkälainen juttu se sitten oikein olisi.
Mutta se on se tota, mutta enimmäkseen on tehnyt töitä,
joita mulla on tarjottu, jossa on haluttu tosi iloinen niistä.
Onko se jäänyt joku semmonen, mikä on niin kuin...
Tai onks se tullut tullut, nyt tuli mieleen taas, kun olen tässä politiassa,
onko sinulla sitten tullut tämmöistä niin kuin, että sinä olisin tehnyt jotain vakavaa.
Onks se ollut?
Mä oon sitten kyllä saanut niin kuin näytelläkin,
tai semmoisia niinkuin puolivakavia,
esimerkiksi mä näyttein sen teponoohjauksessa,
sen downshift-aajat sarjaa, niin se oli kyllä muista ihan niin kuin draamaa.
Ja kyllä mä siitä niin kuin tykkäsin, mutta kyllä mä niin kuin,
jos mä saan mun unelmia tavallaan toteuttaa,
niin kyllä niissä melkein aina se on niin kuin komediaa.
Joo, ettei oo mitään, mutta pitää ottaa vakavissaan.
Ei mun sellaista ole ollenkaan, en mä pysty ottaa ittein ikään vakavasti.
No kun mä muistan, mä otan aina se aina,
jotenkin nousi ihokarot, pystyy tio-ajasta kans siis mukavaa aikaan,
mut mä muistan aina se, että komedia oli jotenkin kuitenkin toisiasta.
Tuntuu, että se oli jotenkin se, että joo, joo, no mut helppoaan,
sä vaan hassutteleet siellä.
Ja se, ettei tää oo helppoa.
Meillä oli musta tuntuu tosi paljon tosi erilaisia tyyppejä siellä.
Meillä on sitten lähtenyt niin kuin,
meillä on tosi moni meidän vuosikurssilta on niin kuin
lähtenyt terapiaa alalle,
minkä mä, mikä johtuu ehkä myösiä tunelmatuja painasta,
ja sit silloin kun siellä ihmiset pohtivat,
että miks ne on lähtenyt teatteriin,
niin ihmisillä on tosi eri syitä lähtenyt teatteriin.
Osahan tulee niin kuin terapia tarpeessa tekee teatteria.
Ja mulla se olisi tehkä joku semmonen niin kuin,
onks komediaisti tai onks se niin kuin
naurattamisen tarvin, onks se niin kuin hyväksyn ja hakemisen tarvetta.
Jotakin tällaista näin, et ikään kun
naunakaa minulle,

katsokaan näitä minun hauskoja juttuja.
Ja sit se myös se yhteisöilyys,
jos on mulle ollut aina tosi tärkeä teatterissa,
että tykkään taite työssä,
niin mä tykkään hirveästi niin kuin
ystävistä, ja tykkään
tehdä ystävien kanssa,
ja tykkään ystävyystyä uusia ihmisten kanssa,
ja mä tykkään jotenkin siitä
sosiaalisuudesta.
No sopiiks se sitten oi
tämmöinen tavallaan niin kuin TV,
tai noh, sit teatteriprokiksissakin sama,
et hetken aikaa ollaan tosi lähekkäin,
ja tosi jotenkin nyt yhdessä,
ja sitten se oli siinä.
Se on tosiaan oltava.
Sitten ollaan eri puolilla.
Joo, ja mä en osaa pitää yhtään yhtä,
että mulla on siis niin kuin vuosikymmeniä
aikana tässä, mulla on ollut niin paljon tululle,
kun siinä on ollaan aina niin niin kuin
intensiivisesti, ja niin lähekkä, ja näin.
Ja sit kun siellä päättyy vain,
niin sitten ne ihmiset häviä,
ja mä en ole niin kuin semmonen,
että mä soittelen jollekin,
hei, kun meillä oli siellä niin ihanaa
siinä prokkiksessa, niin voidaanko taas.
Noin se vähän autoakin,
siis tavallaan, kun kaikki tehdään kuitenkin
paljon eri prokkiksi, niin jossain
jokaisella pitäisi vielä soitella,
kun sehän rupeaa olla jo satoja ihmisiä.
Kyllä, kyllä, kyllä.
Mutta sit on ihanaa, kun on semmosia ihmisiä,
jotka eivät ole niin kuin mitenkään
aktiivisesti elämässä niin kuin
vaikka impropuolelta, vaikka saarisen jaana.
Joka kertaa, kun mä näen jaana,
niin mä sanoin, jaaa, ihanaa!
Niin kuin jaana rakas ihminen,
ja ihanaa, ja miksei mä oon nähty,
ja ompa ihanaa, että nyt nähdään.

Niin ja sit se jatkuu siitä,
tavallaan, mihin jäätin.
Se jatkuu siitä, mihin jäätin.
Jaana oli kyllä muuten poikkeus.
Mä tapasin se ensimmäinen kertaa,
nyt siellä just siellä raadissa,
oli mun pari, niin silloin siellä
viime vuonna siellä riimeellä,
niin sehän oli ihan mahtava.
Sehän oli kyllä hausava.
Se on ihan yksi semmosia voimaa eläimiä mulle.
Se ei semmonen, en edes tiedä,
minkä ikäinen jaana,
mutta kuitenkin yli kuuskymppinen,
ja se painaa niin kuin musta ihanalla
asenteella.
Jumstuntuu, että se liittyy siihen
improon, että jaanalla on niin kuin
impro-elämän asenne.
Se on, että joo, ja niin kuin kaikkea.
Se innostuu asioista,
ja se lähtee tekemään,
jotenkin silloin häpeämättä,
ja jotenkin semmonen, niin kuin tosi iätön
ihminen, ja itsekin toi voi
voisi olla sellaista.
On, ja sit musta on vain iana,
että jonkun kärsikönen tapaali,
voidaan kertaa sitä vähän jännittää,
ehkä niin sit kuhomaan,
että toinen se rupeaa vain puhuu,
ja sit etsi lää.
Okei, etettiin,
kun sitä sulaa saman tien
semmonen kaikki ylimääräinen
jännitys ja muu,
niin se on kyllä hieno.
Joo, jaana oli ihana,
siis me oltiin myöskin,
me oltiin siis,
just siitietymyydestä,
ja ne tehtiin sellainen jarkkotammisen,
mä oon se ollut jarkkotammisen
käsikirjattaja,

niinku 15 vuotta ainakin.

Okei.

Niin, niit tota,

jarkkotaminen teki semmoisen
sketsienginimisen esityksempiä

joku teatteriin,

ja se haluisi siihen sellaista

mitä jenkeistä tehdään sellaista,

niin se veimeä työryhmä,

jossa oli näyttelijöitä,

joihin jaana kuuluu myös,

ja sitten meitä käsikirjattaja,

niin se veimeä,

niinku jenkeihin kattoo,

miten ne tekee siellä,

niinku yhdistää improv,

ja sketsikomediala,

ja käytiin kattomassa,

niinku sitä,

ja siis,

ihan siis,

aivan ihanaan,

miten jaana on siis,

aivan,

itse asiassa 30 vuotta nuorepien kanssa,

täysin saman ikäisenä,

ikään kuin niinku samalla

tekemisen meiningillä,

ja virtaa riittää,

ja jotenkin ihana,

ja huumarinta,

joo.

Oh,

tämä jaana on hyvä vieraista,

tähän podcast,

miks mä?

Niin,

ja jaana on käsittänyt

niin älyttömästi kaikkea.

Joo,

mutta se on jotenkin,

vaan mä muistan aina tietysti,

ensimmäisenä,

niin kuin se on,

että se on,
niin kuin mulle se tuli,
silloin,
niin kuin ehdä mä tiedän,
niin vaikka olinkin,
aalla on vain kuva harrasta,
ja sun muut yllättävän vähemmä,
seura sen kuitenkaan,
niin kuin periaatteessa,
niin kuin teatterimaailman meiningin.
Mutta improv-pirjeisi on kyllä paljon,
siis komediaantekijöitä,
totta kai,
ja siis,
tota,
justin,
sketsikomediaantekijöitä,
että kyllä sieltä,
mä en tiedä,
onks sulla ollut näitä,
sisarisiikanderia ja,
kyllä,
joita on ollut,
joo,
kyllähän niitä on ollut,
mutta,
eikä sekään,
ehkä tää oli se,
että eikä,
ehkä ne ei ollut,
mutta jotenkin,
mulle tuli aina semmonen fiilis,
ja ehkä se on muuhin,
eikö itse tuntu,
että mulle tuntuu aina,
kun mä vaan hassuttelin,
niin se oli jotenkin huononpaa.
Ja sitten oli joku,
kun tehty jotain näytelmää,
ja sitten joku vielä sanoo,
että ens kerrataan joku semmonen,
saama,
kun perkeleemissä,
heikki on huono.

Noin.
En tiedä.
Mun mielestä,
saa tehdä ihan rohkeasti omaa juttuja,
missä niissä pitäisi tehdä.
Niin,
eihän siis monipuolisesti,
hän kannattaa tehdä siis,
että sehän on kiva kokeilla uusia asioita,
mutta onko pakko?
Mun mielestä,
on,
justin,
mä menee ensiskesäksi,
tonne Turkuun,
Sappalina kesetä,
ettei tekee ensimmäistä kertaa,
tällaisen,
musikaalipääroolin,
ja sitten just äsken,
kovalin tekemys,
ja äänimainoksen,
niin sitten se kysyi se tuottaja,
että,
etkö rahastava eräkaudesta lajiin,
etä haluttu,
etkö työn iloista,
vai niinku rahasta,
niin mä sanoin,
että kyllä mä menen siis,
työn iloista,
siis mä,
se on ehdottomasti,
niinku uus asia,
jäin vähän semmosesta
epämukavuusajasta.
Mikä siellä tulee?
Siis,
Ninety Five,
Hommakhoikun,
Rollipartton musikaali,
mut se on tosiaan aska,
mutta se on siis,
se on niinku,

uus asia,
mulle tehdä tavallaan musikaalia,
niin sit se on muista hirveen
hauskaa,
että voi haastaa itseään.
Mut oksulee,
kun musikki tausta,
kauheesti,
että siis,
komperissakin laulatte,
menen vähän.
No kuitko,
mulla on se revvy tausta,
niin sit siihen revvyyden kuulun,
mä oon tehnyt siis,
mä oon tehnyt siis,
kanssin ja laulua,
ja sitten ihan näin,
mun ihan tausta,
niin siis,
me ollaan siis siellä
nuorosoteatterissa aloitettu,
siis me ollaan tehty,
kapareen esityksiä,
missä oli kanssinumeroita.
Joo,
mut kyllä se on vähän muista,
se on aina,
siellä on hyödyllistä,
ja mä muistan jossain,
vaan niin työhäritys,
Imatran teatteristi,
jo aikana,
ja mä muistan,
etti musikaalia kanssit,
kun niillä oli,
vaan,
kun teeksi pieni taloon,
niin oli neljä langantunt mikkii,
sit oi jo ensimmäisenä,
että heikki ei tarpeeksi.
Heikki ei tarpeeksi.
Heikki ei tarpeeksi.
Vaukossa.

niin,
niin,
niin,
niin,
niin,

ensiintynyt siis, että hän on luikina siinä missä kestä sanota, kästissä, niin sanotusti, mutta sä päädyit sitä kirjoittamaan, sitten ohjaamaan ja nyt.

Tai mut pyrtiin, että siihen meni sen siis ohjaamaan, ensimmäinen oli ohjaajana ja sit mä oon tosi ohjaajana tekstimetoinen ohjaaja, siis että ikään kuin mulla on tosi, niin sit mä huomasin, että mä teen myös sitä vastaavan käsikirjoittajan työtä siinä koko ajan, että se mun juttu on se, että mä suunnittele, että mitä juttuja missä järjestyksessä, niin sitten tavallaan, sit mä otin myös sen vastaavan käsikirjoittajan homman siitä, ja sit mä teen niitä niitä niitä niinkun yhdessä siinä sitten.

No oliko se sitten iso tavallaan, koska kun tietää tuon, esim. kun teitte sitä SNL-Suomea, jossa tuossa oli yhtenä kirjoit.

Mä olin vastaava käsikirjoittajan, joo, piirre-heikkilä kanssa, ja sit silloin mä ohjasin siinä myös, siis jonkun jakson, ja sit jaskali, jossa ei reisussa, niin sitten mä olin tuurava ohjaaja.

No kun mä muistan vaan se, että se oli mun mielestä niin kuin, se on ollut sellainen, en mä käännyt aina kaikesta tykkää sun muuta, mutta sen mä muistan, että se oli niin kuin epäreilu, niin kuin tuomio, mikä tuli tavallaan Suomessa sun muuta.

Mutta siinähan oli ja siis se oli ihan kohtuuton, siis haaste, siis tavallaan, koska se ei suomalaisesti edes tiedä SNL, ei suomalaisesta katso kokonaisu SNL, ja Suomessa ollaan nähty ainoastaan niitä kaikkein legendaarisimpia sketsejä internetissä. 40 vuoden ajalta.

Niin, niin sit niiden perusteella, että tavallaan, että jos suomalainen katsoisi nykyään SNL, niin olisi sellaista, että mitä helvetin 8 minuutin niin kai.

Ei, siis helvetin pitkiä sketsejä ja muuta, että ei se ole ollenkaan semmos timanti, kuitenkin se suomalaisesta mielissä oli, mutta siltäpohjalta lähetettiin tuomitsemaan.

Mutta myöskin siis ikään kuin se, että SNL-jenkeiskirjoittaa 32 ihmistä.

Me oltiin siellä piryöheikien kanssa.

Oli nekään 32 ihmiset, jotka nekään ei aina saa sinne niin kuin niitä sketsejä.

Se on niin hauska, ne on niin paineistettu ne siellä ja vaikka niillä on kuinka toimii.

Ja sitten toinen on mun mielestä, mikä SNL se ehkä suurin on, että se on nimenomaan Saturday Night Live.

Suomessa on kaikki tulee sitten tietysti parhaan sen katseluaikaan, koska saadaan lapsetkin kattomaan, niin sehän jo aika lailla rajoittaa sitä huumorin tasoa.

Mutta mä en ole diginaalista.

Mä muistan, tuossa oli paljon keskusteluja jotenkin siitä.

Ja sitten mä muistan, että sitten kun ne teki hirminiemiä, jotkut teki kaalaohelmainen, siirsistä myöhemmäksi, että ne saa tehdä niin kuin rajoimpaa huumoriin.

Mutta mä en tiedä, onks se, että sitten sä saat sanoa vittuja paskajia.

Onks silti tavallaan mitään väliä.

Tai emmä tiedä mua.

Joo, sitten ehkä voi tehdä yksinkin, mutta mä en ole niin kuin, ne ei ole ehkä mun niin kuin sitä suosikin huumoriani muuten kanssa, sekään kuin semmoset, että raiskataan lapsia ja kaikilla on hivi.

Niin kuin tuolla, että mitkä on ehkä semmosia, mitä ei voi tehdä lastena katseluaikaan.

Mulle sopii hyvin parhaaseen katseluaikaan.

Mä oon sitä mieltä, että se on sitä omasta mielikuvitukset kiinni, että jos sä keksin ketsejä siihen, kun on aika sopivaksi, niin tota...

Se on tota varsinkin, koska Suomessakin on kuitenkin usein, että se on nimenomaan kielen käytöstä kiinni.

Tai on se varmaan muuallakin, että jos sä sanot fuck, niin se on heti niin kuin huono tuskin ja sai sitä sanoa esänsänällä, vaikka se tulee yöllä.

Mutta kun se tuntuu muista käyheiltä muutenkin voimakeidona, siis tavallaan, että mä oon nähnyt paljon suomalaista komediaan, jossa niin kuin huumoriotetaan siitä kiinni, että sanotaan vittu.

Ja sitten tavallaan se on se, että nyt on kyllä niin kuin köyhää.

Että jos hän on niin kuin tarinatossa, joo, oltiin tiiä, että sä heikki Billien katkeen niin kuin podcastin vittu.

No niin, kun et oot sen niinku olisi niin kuin...

No olihan toinen hauska.

Niin, että se on toinen hauska.

Sitten puuttu se havainto, siinä ei ole mitään, että se oli yritetty korvata sillä.

Havainto oli settei podcastia.

Niin, olikin.

Niin, tää oli ihan täydellinen juttu, mutta siis senhän huomaa, että mä itse stand-upissa niin vittu sanoi, että hän tulee siis silloin, kun ei opi avaamista.

On panikki.

On panikki, ja sitten ei ole niin kuin, et on uutta testissä, niin ei ole ryhtmiä, ja sitten ei ole ihan varma, mitä meneekään, niin niitä tehdään sitten silloin.

Sit, kun se saa sen paremmaksi, sit hän ei jää pois, niin kuin ne, mitkä kuuluu jäädä pois.

Joskus hän se toimii voimakennona, mutta...

Niin, kyllä kyllä kyllä.

Ehdottomasti.

Joo, mutta tota...

No, mikä sä sitten niinku koet, mikä olisi sun identif...

Mä en oo sanoisi kiinni, mä kirjoitin tänne,
että miksi identifioituu,
onks nii?
Identifioidun.
Identifioidun.
Me ei identifioidun.
Videoidun.
Videoidun tota, noin niin,
ai niin kuin täällä, ammatiaksille.
No ku siis, niin että niinku, niin kuin,
niin ku, kaikkee, mitä hän on,
kun sä olet tehnyt niin paljon,
niinku, kirjoittaja esiintyjä ohjaa,
ja...
Niin, mikä on näyttelijä?
Mikä, 8-joku?
Mikä sä niinku, identifioidui?
Mä en toivotaan...
Kyllä mä niinku ehkä...
Niin, minä oon näitä kaikkea.
Okei.
En pysty siitä erittelyä, että olen toisenä päivän enemmän ja toisenä päivän enemmän.
Eniten minä ehkä olen kirjoittaja.
Minä rakastan esiintyä myös, kun olen ollut itse kirjoittamassa.
Sellaiset jutut minä tykkään esiintyä.
Minusta on kiva mennä näyttelemään, mutta minä saan ei vielä enemmän kiksi, jos minä olen saanut
olla mukana kirjoittamassa sitä juttuja.
Vaikka siis kompetit tai rakkaat lapset.
Mä hän oon aikanaan aloittanut yleliiksessä.
Hän en ollut esiintyjänä ollenkaan vain pitsinkäsikirjoittajana.
Kun olin siinä, tein siellä pienestä sivuhahmoa ulkomaan toimittajaa.
Minua kysyttiin, kun pirjoheikkilla oli ekalakaudella hyvät ja huonotuutiset.
Se päätettiin lopettaa. Minua kysyttiin tilalle, että minä hän kieltä ydyn siitä.
Minä olin sillä, että minä tykkään yleliiksestä.
Minä tykkään sen ohjelman. Minä halusin kehittää sitä.
Minä tykkään yhteiskunnallisesti ajankohtaisesta.
Minä tykkään viikoittaisesta ja nopeen ryhtymisestä.
Silloin minulle sillä on sillä, että nyt sinä meidät siinä.
Pääsät näyttämään naaman näiden vitsien.
Mä hän aiemmin kirjoitin vain toisille.
Yleliiksi näyttelijät luki niitä minun kirjoittamia vitsiä.
Hyvisin ja huonon suutisissa pääsin itse kertoa omia vitsiä.
Sama tavalla kuin kova viikon illassa nyt.
Kyllä minä siitä tykkään. Se on tosi kiva kirjoittaa itse vitsiä ja esittää.

Ne esitetään kirjoitakin oikein.
Se kiuotottaa.
Aidosti siis minusta on.
Siis paikka ei huono.
Mutta kun itse kirjoitin jotain omalle ryhtymille sopivaa asiaa.
Se tulee tavallaan.
Kun sinun pitää kirjoittaa se muualle, niin se saattaa.
Siinä on kuitenkin se tulkinnanvara.
Sataasi tulla paljon parempi.
Mutta vaan huomenut se, että minun oli vaikea.
Noin viikon uutisia kirjoittaa jukalle.
Sitten piti ruveta miettiä kaikkia muulla, että hänen ryhtymille.
Mitä se helpotti?
Mutta minä pitkään minä.
Se on vaikea ottaa toisilta kirjoittajilta vastaan.
Varmaa jukalla on niin ryhtymit, että kaikki osa jo kirjoittaa.
Mutta minä muistaisin hyviä huonosuutissa.
Meillä oli monta eri käsikirjoittajia kävi siellä,
joiden tarkoituksena oli auttaa meitä.
Minusta oli sekin kirjoittamassa joskus siellä.
Siellä oli tarkoituksena kirjoittaa.
Sitten minä olin aina saanut, että nämä vitsit eivät sovinne minun suuhun.
Minä teette, että janne metsokirjoittaa hirveän hauskojen puijalkavitseja,
jotka eivät sovinne yhtään minun suuhun.
Minä saan niitä menemään.
Minun komedia-ahmo minä koomikkoona en sanoisi tällaista juttuun.
Sitten minä muistaisin, että kun ensimmäinen kertaa sinne tuli siis Pietari Vihula,
nuori stand-up koomikkoon, tuli sinne kirjoittamaan.
Sitten kun se kirjoitti, että minä aina kirjoitin minun materiaalin,
ja sitten me lannoin sille, ja sitten se kirjoitti sitä paras paremmaksi sitä.
Sitten minä olin sellaista, että ensimmäinen kertaa komedia-kirjoittaja,
joka siis kirjoittaa minun kieltä.
Se pystyi kirjoittaa minulle vitsä.
Minä sain heti kiinni niistä, ne nauratti mua.
Minä olin tosi innoissani siitä.
Ja sitten sen jälkeen hän siitä, että minä olen pitänyt siis Pietari Vihula,
siis kysin hampain kiinni, että minä joka brokkikseen, mihin minä menin,
niin minä olitän rahata Pietariin mukana,
koska se on muista, että minä pidän hänen humoristaan.
Minä olen tosi paljon sama humoristaan.
Minä olen Pietari Ohjauksestekin lyhytelukuvan.
Minä olin siinä mukana. Se oli kyllä hauskaa.
Se oli tosi moni lahjakkuus.
Se on moni lahjakkuus.

Kyllä on.

Se kuulitte sen tässä podcastesta ensimmäistä kertaa.

Pietari Vihula on moni lahjakkuus.

Mutta hänen pitäisi päästä enemmänkin tekemään.

Me ollaan yritetty Pietarin kanssa myydä siis omaa sarjaa,

ja sä oot tehnyt Pietarin kanssa tai yrittänyt myydä.

Joo, no itse asiassa meidän tehdään leffaan nyt.

Niin te te te te leffaan nyt.

Ja se on kyllä siis niin kuin...

Ja sitten mä tunen, että Pietari oli niin pieni,

kun se aloitti kato stand-up.

Se oli semmonen 19-20-piden poika.

Ja se oli jotenkin niin hauskaa,

että se oli vähän semmonen lapsi, joka hengas mukana,

ja nyt yhteyttä jutu, että niin, joo,

mun täytyy oppi toita asioita.

Ja totta kai, koska se on niin paljon varsinkin kirjoittamisessa,

niin tiedätkö sä, mitä tekee, ja minä tiedän yhtään.

Siinä on tänne vaan jotain sääntöitä.

Mutta se on niin hauskaa.

Pietari on tosi hauskaa, ja kyllä me hänestä vielä kuullaan.

Kyllä. Se on se, että mun ura tavoite.

Pietaris tulee jotain, ja sit mäkin sai jotain.

Mä juuri puhuin eilen siis juuri Jukka Lindströmin kanssa,

kun mä sanoin, että pitäisikö kokeilla sitä Pietari vihulaa tähän näin,

että se olisi mun mielestä hänkin olisi hyvä siinä.

Ei Jukka, se ei se ole pieni poika.

En mä semmoista halua, minä olen Alfauron.

Onks Jukka Alfauros?

Ei.

Hyvä.

Vaikka kysyä, laitoin sulle viestin,

että minä olen kysynyt, että onks sulla joku komedian muisto,

joka on jollain tavalla vaikuttanut sun tekemisiin,

tai mitä tahansa, minkä sä haluat jakaa?

Joo.

Minä menin yläasteelle,

niin mä tapasin uusia ihmisiä tietenkin siellä,

mutta sit oli yksi oli semmoinen lispetniminen tyttö,

joka sanoi, että onks koskaan nähnyt monti paitton,

että en ole nähnyt tällöinen,

koska meidän kotona katsottiin siis uunoa,

ja veskusoitoja ja kaikkea tällaista.

Ja sit se ei mut koulujakin niille himaan,

ja näytti siis monti paittoni,
siis tuohon hullujen olumpialaiset.
Ja mä siis nauroin,
siis mä muistan, että silloin mä oon naurannut niin,
että mun lähtee järki,
kun mua naurattaa niin paljon,
että mitä tämä on,
ja jotenkin,
se on ehkä joku semmonen,
joka kertaa mä muistan semmoseen flow-kokemuksen tavallaan,
että mä meen hervottomaksi siitä,
että miten voi olla jotain näin hauskaa asiaa.
Ja sit siitä eteenpäin on kyllä,
a, rakastanut monti paittoni ja b,
tavoitellut niinkuin sitä sellasta flow-tilaa.
Joo.
Se on, kun mä luulet jokainen muistaa,
tai jokainen toivottavasti muistaa,
just sen ensimmäisen kerran,
on kanssa hämärän mielikuva,
että joskus alaa sitten,
tota, tämän Holy Grail,
mun VHS, kato tämä,
ja sit jotenkin se, mitä tässä niinkuin tapahtuu,
ja yhtäkkiin se,
tämä mun suosiki elokuva.
Joo.
Se oli niin, että mäkin näin sit,
silloin justikassa,
sä oot varmaan mua just pari vuotta nuoremmin,
se tuli sit jotenkin se...
Mä oon sua vuoden vanhempi.
Ootko?
Joo.
Mä oon 7-8.
Mutta sä oot hyvin nuoremmin.
Mä oon niin säilyny nuoremmin.
Se on totta.
Mutta joo.
Niin, no sit, joo.
Mutta ei olla,
mä ourolla matematiikalla,
niihin saa muun hiaikoihin,
me ollaan nähty.

Sitten niitä jotenkin, niin kun...

Musta tuli silloin sit,
tuolla oli joku semmonen filmi kanava,
et jollain oli semmonen filmi kanava,
sitten.

Joo.

Mikäs se semmonen filmikamana kanava oli?

Taiskai, ettei mene tiiä mitään.

Joku semmonen, mistä tuli joku, joo.

Mutta siihen aikaan mun mielestä yleis näytti kaikkeen myös,

siis mä muistan sitten taas,

ei ne varmaan yleiltä tulos silloin, kyl.

Mutta jossain mä muistan,

koska mä näin sit sen,

niinku nimenomaan,

sit näin niinku sen niitten TV-sarjaan.

Kyllä, aika pieni,

et mistähän se sitten...

Voisiko se voi olla ylellä?

Mutta ne oli kyllä niinku,

ja mä vieläkin kyllä siis rakastan monti voitton.

On.

Kyllä, kyllä tota noin edelleen.

Vaikka mä yritin näyttää mun lapsille,

mistä mä en hänsä,

et noin ei,

että ne on tottanut niin nopeeseen.

Siis, et kaikki...

Joo.

Siis ihan,

musta tuntuu,

että tota joku yritin näyttää niille justi,

niinku näitä Marksien veljeksiä.

Joo.

Niin sitten oli sellaista,

niin vitsi kun lapset on nähnyt,

sit kun ne on nähnyt niin paljon,

kun nämä kaikki on ykeen niin,

siis ikään kuin kaikki viittauksia,

et tavallaan se on nähty niin,

niinku niin alostettuja versioita.

Niin se on.

Simpsonit ja Family Guide,

ja kaikki tämmöistä mun lapset on tuntunut

kattomaan myöskin,
niin sit niissä on niin ikään kuin
vietty uudisille kierrokselle
ne tavallaan absurdateetit
ja muut,
että oli silloin jotenkin,
niin kun...
Ne oli niin uutta,
koska en se...
Mutta siis se on vaan jännä,
koska silloin mä luulen,
että se on myös siitä,
että on nyt tietysti niin paljon kanavia ja muuta,
ja mistä sä katot mitäänkin,
mutta et silloin mä muistan,
kun oli just kaksi kanavaa,
ja sitten ylältä tuli ohukainen
ja paksukainen,
niin sitä hän sitä katot.
Niin.
Ja se oli hirveän hauskaa,
ja se muulla ainakin vaikutti
niin kuin tosi paljon semmoisen
huumori käsitykseen.
Niin on ihan tolleen harsoja, kun on tyhmiä.
Niin.
Niin, niin.
Ja mä tänään sitten ei ohulla
noin siitä montipaitoin,
ja sit tavallaan siitä absurdateetistä,
et miten voi olla niin,
kun...
Joo.
Miten on noin hulluutta?
Niin.
Ja siihen sä oot tähdennyt.
Siihen mä oon tähdennyt.
Hulluuteen.
Hulluuteen.
Tässä tulee hyvä podcasti,
jaksi se on kohti hulluutti.
Joo.
Niina Lahtinen.
Sinne mennään.

Vaan kovaa vauhtia.

Joo, ensimmäinen kommenttio.

Se olet jo sieltä.

Joo.

Joo.

Joo.

No, miten oksulee tullut?

Mä oon pidetty aina kysynytty,

koska tää alkoisin siitä,

kun me ruvettiin tätä tekeä,

silloin pandemian synkkinä aikoina,

ja sitten mä ajattelin,

että ihmiset tartteivat jopa iloasun muuta,

ja me ruvettiin kysyänä suosituksia vierailta.

Mitä ne voisi suositella?

Se on olla mitä vaan nii kuntelijoille.

Mitä sä haluaisit suositella heille?

No mä, tota,

se ei varmaan ole kellekään elötyksiä,

että mä hän on niinku,

silloin eläinihminen.

Joo.

Mä oon niinku, koira,

mitä mä rauhan kaikkiaan oli mukana,

mutta nyt se ei ole kyllä täällä näin.

Mutta mä oon niinku,

selitely sitä ihmisille,

että musta niinku, koira on niinku,

mielenterveyseläin.

Joo.

Sitten se pitäisi olla ihan semmonen

niinku, mielenterveyskuntoutuinen.

Joo.

Koska se tekee sulle,

sä en ole säännyt sen elämärytmin.

Joo.

Se, se on pitää joka päivä,

niinku siis kolmekertaa päivässä

viedä se leenkille.

Se on ihan hirveän hyvä tekee ihmiselle,

että se menee kolmekertaa päivässä ulos.

Sit jos ottaa varsinkin vähän

tuommoisen isommainen liikuntaa

kaipaavamaan koiraan,

niin sun pitää liikkua joka päivä.
Ja sitten jos ottaa vielä
tuommoisen koiran kuin mulla,
että se tarvii tavallaan,
sen pitää päästää niinku,
jopaana juokseen.
Mikä koira sulla on?
Australian päivän koiran.
Okei.
Niin sit sä pääsit metsäänkin
joka päivä,
jos sulla vaan aikataulu antaa myötä.
Sit jos sä oot superkiireinen,
sit vaan sun kannattaa lopettaa
työt,
et liikaa töitä.
Se on tottais koskaan.
Jos sä oot tottais sen koiran,
niin sun täytyy.
Se on täytyy, niin.
On.
Meillä onkaan sykyään koiran,
ja siis mä huomaan,
että se on vähän niinku,
se laskee tai lisää mun jotain tiettyjä,
mikä seroton,
nii tasoja,
kun mä rapsutlan sitä.
Miten se on tietysti?
Joo, että semmonen selkeä,
että kun se on näin,
ja sit niinku,
rupea tuntuu silleen paremmalta.
Joo.
Mä kans,
kun mä meen makaan ahdistunen,
näin,
niin me et kun tulee painaa päin
tuohon,
ja sit mä rapsutan näin,
ja se varmaan,
sit,
siitä varmaan otetaan,
että sä pakteereen,

ja nousee hilmaan,
jotka panee mun elimistossa
jonkun sellaiseen käynnistä,
ja jonkun reaktioon,
mutta se on tutkittu asiaa,
että se vähentää stesssiä
koiran rapsuttaminen.
Mäkin on kovahypöttämään siis,
ja sit, että on niinku kaverikeelle
hypöttämään,
ettei niinku tavallaan yksin juttele.
Joo, mun vaimo on eri mieltä,
kun se kuulemme,
että se on tosi joutu,
että mä vilkutan koidalle,
kun mä lähdemme,
moi moi, moi moi,
ja sit tää sitten,
kun mä aina olen silleen,
mä aina,
koska se tulee siis siitä,
kun Indielet,
se on se tuomi on tempelissä,
on se pieni asialaispoika,
short round,
ja sillä on se,
kun se ratsastaa silleen norsulla,
sit se on silleen,
you're my best friend,
mä aina vaivun myös,
kun mä ällöttävän,
mut niinpä mä oon ruvenut tekeä se,
että vien kiusalle,
että mä oon nykyä,
you're my only friend.
Ei, miten sepö.
Mun mielestä siis,
sit koirahan on myöskin ihana
siitä, että sillä hänelle voi,
noita hellyiden tunteita
tavallaan osoittaa,
musta niinku,
lapsethan on ihania,
miten ne saa purkaa hellyyttä eläimeen,

ja myös miehet on ihania,
miten ne saa purkaa hellyyttä,
mun isäni,
joka on hyvin juroihminen,
niin sit se on sen koiran kanssa elää,
kuitenkin semmoisessa
symbiosissa tavallaan,
että se tota noin
koko ajan niinku juttelee pehmeitä,
niin sanotusti sille koiraaleja,
lässyttää sille,
ja antaa sille nakkia,
ja saa olla aivan höpsö.
Eli sun suositus on,
että hommatkaa koiraan.
Kyllä,
ja jos et ehdi ota omaa,
niin lainatkaa kaverinkoiraan.
Nohan,
sen takia on niitä terapia koiria,
ja on noita
kirjastokoiria,
jolle lapset lukevat,
ja et kyllähän siinä selkeästi
joku pointti on,
et ne luvat.
Ja sit jos oot allerginen,
niin so what?
So what?
Niin no.
Kyllä,
niin katjalla on semmoinen
anti-allerginen kokapuu.
Meillä on kokapuu.
Onko teä kokapuu?
Nimenomaan on.
Niin,
se ei sit haittaa,
jos on vähän allerginen.
No ei,
emmä kyllä pitäisi ihan paikkaansa,
et se on.
Niin.
Mutta ilmeisesti,

jos sitä poudella ja laittaa,
niin mukaisin.
Sen takia se lapraduudellekin on
niin iso,
et sehän oli koopaskoiraksi
tehty ihmisiä,
jotka on allergisia.
Okei.
Niin,
kun et missiin siitä,
kun siitä irtoa,
kuka on mainaa koira?
Pääli,
Anstaan pääli.
Sitten tulee semmoista
hirsettä ja bakteerejä,
jotka saavat voi olla hyväkset.
Heiks vaan?
On matkaan koira,
saatte punkkeja.
Ei,
mutta sen äläkin,
siis metsähän on kanssa,
siis ihan oikein
japanissa lääkärit
suositaa,
että pitää mennä metsään,
niin sehän on,
että siellä on
niitä kaikki asioita,
leijuu ilmas.
Niin,
mä en tiedä,
koska siitä on saanut,
että pelkästään näkymme
metsään riittää.
Onko näin?
Sekikuulla,
kun se tekee hyvää,
siis oikein nyt,
kun mä olin eilen metsässä,
niin oikein kiinnitin
taas huomiota,
että se on tekeä

silmille hyvää,
se pumpaava liike tavallaan,
että sä et
koko ajan pideskarpia tässä.
Mä en et metsässä
sä olet koko ajan
katsomaan eri etäisyyksillä.
Siis nää,
täällä on puhelita metsässä,
muuten me eiksyn siellä.
Minulla on niin tutut,
polut mä käyn aina
samoin,
että mä olen.
Niin,
olen semmoinen seikkailija.
Sä oot ihanaa,
joo.
Mä en tiedä, mitä asioita
saat halunnut käsitellä,
kun siihen sinne mutteen,
ne pyysit juttelemaan.
Niin,
olko sulla jotain,
mitä sä olisit halunnut,
että mä oletas käsitelty,
ja sä oot silleen nyt
muuten paha mieli,
kun me ei käsitelty tätä.
No,
ei,
ei,
ei,
ei,
ei,
ei,
ei,
ei,
ei,
ei,
ei,
ei,
ei,
ei,

ei,
ees...
No eee...
Hyvä, koska mä olisulut aikaakaan.
Niin,
tyut sitten uuteen jakson,
koska mä ☞ greensyt skdam tekiöitä
acha,
että ois buh.
Innsää sådan,
että kyllään kymminen vuoden pääst on
kaikkia käyty.
No,
etlereumpy Jan ☞ annakenä.
Niin,
Minun pitäisi tehdä reinkalsia, koska hän on oikeasti loistava stand-up-komikko ja muuta, mutta
sitten kun minun pitäisi puu englantia, niin minulla on ruvannut hävetä.
Ei minulla on hävetä puu englantiin muuta, mutta jos kaikki kuuntelta.
Mutta jos rei ymmärtää Suomeen ja sä ymmärtäen englantiin, niin tästä voisivat silloin, että sä puhut
Suomeen.
No me oon yritetty sitä, mutta kyllähän on aina välillä, ja sit putoo kyllä kärryt.
Ei se vaan vaan mitään, ja yhtäkkiin on sitä, että miks sä oot punut koirasta noin pitkällä sitten?
En punut koirasta nää vuotta.
No?
No mut hyvä hei, kiitoks kun tulit tänne vierraaksi, ja kiitos kun katselit kuunteli tämän näin.
Ja uusi jakso tulee taas.
Kaari viikon päästäni, muista katsalla. Kiitos!